

Arrest

nr. 280 943 van 28 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2022 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en is gekend onder verschillende aliasen.

De verzoekende partij bood zich op 11 juli 2005 aan bij de grenscontrolepost van de luchthaven te Zaventem. Zij was in het bezit van een vervalst paspoort en had de intentie om met een vervalst Grieks paspoort naar Italië door te reizen.

Op 11 juli 2005 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend. Op 25 juli 2005 werd de verzoekende partij gerepatrieerd naar Albanië.

Op 25 april 2007 werd de verzoekende partij gecontroleerd door de politie aan het treinstation Brussel Noord. De verzoekende partij legde haar Albanees paspoort voor, weliswaar zonder geldig visum en een Spaans huwelijksboekje. De verzoekende partij beweerde in Spanje te leven met haar echtgenote.

De verzoekende partij werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op haar verwijdering op 30 april 2007. De repatriëring ging niet door en de verzoekende partij werd vrijgelaten met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 april 2019 legt de verzoekende partij een aankomstverklaring af bij de stad Luik. De verzoekende partij werd toegelaten tot een verblijf tot 24 juni 2019. Vervolgens legde zij nogmaals aankomstverklaringen af voor de periodes van respectievelijk 28 augustus 2019 tot 29 september 2019, van 1 oktober 2019 tot 8 oktober 2019, van 15 oktober 2019 tot 16 oktober 2019 en van 19 oktober 2019 tot 20 oktober 2019.

Op 25 november 2019 legde zij nogmaals een aankomstverklaring af bij de stad Luik. De verzoekende partij werd toegelaten tot 18 december 2019.

Op 16 maart 2022 werd de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst, nadat zij op 15 maart 2022 werd gevat voor drugsteelt door de PZ Antwerpen. Zij werd overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. De verzoekende partij werd in verdenking gesteld wegens de teelt van verdovende middelen in verenging en deelname aan een criminele organisatie.

Op 28 april 2022 werd het aanhoudingsmandaat van de verzoekende partij opgeheven mits betaling van een borgsom.

Op 2 mei 2022 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13septies) betekend.

Op dezelfde dag werd haar een inreisverbod opgelegd (bijlage 13 sexies). Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten (1):

Naam: H.

Voornaam: A.

Geboortedatum: (...)1983

Nationaliteit: Albanië

ALIAS: H. E. geboren op X nationaliteit Albanië.

T. P. geboren op X nationaliteit Griekenland.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02.05.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De betrokkene werd sinds 16.03.2022 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering, Inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Betrokkene wordt verdacht van handel te drijven in verdovende middelen in het kader van een criminele organisatie. Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigt hij hiermee van een criminele ingesteldheid en maakt hij een gevaar uit voor de openbare veiligheid en volksgezondheid. Gezien het winstgevend karakter van de feiten is er een risico op recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 25.03.2022. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet.

Betrokkene heeft heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het rechterlijk gezag van gewijsde en van het redelijkheidsbeginsel iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

"6.

De bestreden beslissing is (manifest) onverenigbaar met de beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 28 april 2022.

Zoals hoger uiteengezet, worden in deze beslissing aan verzoeker - ter bescherming van de openbare orde - volgende voorwaarden opgelegd (zie stuk 2):

- *het betalen van een borgsom;*
- *het houden van vast adres in 4420 Saint-Nicolas bij zijn broer en echtgenote;*
- *ter beschikking blijven van het onderzoek;*
- *onmiddellijk gevolg geven aan alle oproepen van politie of gerechtelijke overheden;*

De voorwaarden werden door de raadkamer opgelegd in functie van het goede verdere verloop van het gerechtelijk onderzoek en ter bescherming van de openbare orde.

7.

De bestreden beslissing verzuimt rekening te houden met (het bestaan van) de beslissing van de raadkamer en de erin opgelegde voorwaarden. Meer, de beslissing van verwerende partij is volstrekt onverenigbaar met de beslissing en de erin opgelegde voorwaarden en zij maakt de naleving van de voorwaarden door verzoeker onmogelijk.

De bestreden beslissing schendt aldus het gezag van gewijsde waarmee de beschikking van de raadkamer bekleed is jegens verzoeker (en erga omnes).

De miskennis van de opgelegde voorwaarden door verwerende partij is een manifeste schending van de zorgvuldigheidsplicht welke op elk bestuur c.q. op elke administratieve overheid rust en welke de overheid de verplichting oplegt om in elk geval rekening te houden met alle feitelijke en juridische gegevens en omstandigheden van de zaak.

Door de beschikking van de raadkamer zomaar naast zich neer te leggen, gaat verwerende partij in tegen het door de Raadkamer beoogde verdere verloop van het strafrechtelijk onderzoek en maakt hij de weloverwogen beschikking van de raadkamer en de daarin vervatte voorwaarden zinledig.

Het komt niet aan de Staatssecretaris of de betreffende attaché toe om de zienswijze van de raadkamer naast zich neer te leggen door een beslissing te nemen die de volstreekte negatie is van de beslissing van de raadkamer.

8.

Of... heeft de betreffende attaché nagelaten kennis te nemen van de beslissing van de raadkamer alvorens de bestreden beslissing te nemen aangezien de bestreden beslissing niet de minste verwijzing bevat naar de betreffende beslissing? De attaché kon nochtans het bestaan van een voorlopige invrijheidstelling wel vermoeden, aangezien hij/ zij blijkbaar wel kennis heeft van de betaling van de borgsom door verzoeker....

Indien zou blijken dat verwerende partij zelfs geen kennis heeft genomen van de beslissing van de raadkamer en hiertoe geen enkele informatie zou hebben ingewonnen, dient een (manifeste) schending van de zorgvuldigheidsplicht te worden aangenomen.

Door aldus te handelen creëert verwerende partij onderling tegenstrijdige beslissingen dewelke logischerwijze niet naast elkaar kunnen bestaan en die voor verzoeker een rechtspositie creëren waarin de naleving van de ene beslissing de schending van de andere beslissing (en de erin opgelegde voorwaarden) impliceert, i.e. een schending van het redelijkheidsbeginsel iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel.

8.

In de aanvang van de eveneens aan verzoeker betekende bijlage 13septies lijkt verwerende partij overigens uitdrukkelijk zelf te stellen dat het inreisverbod onverenigbaar is met de opgelegde voorwaarden. (stuk 4)

Verwerende partij betoogt immers uitdrukkelijk:

“Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier (sic) is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België”

Aldus geeft verwerende partij (minstens impliciet) aan dat het inreisverbod het voor verzoeker onmogelijk maakt om te voldoen “gerechtelijk dossier”.

In de gegeven omstandigheden behoorde verwerende partij zich ervan te onthouden reeds een inreisverbod op te leggen. Niets belet(te) verwerende partij om na het afsluiten van het gerechtelijk onderzoek desgevallend een inreisverbod op te leggen, desgevallend te betekenen aan verzoeker op het adres waar hij – conform de hem opgelegde voorwaarden- verblijf zal houden.

Wetens en willens een inreisverbod opleggen dat onverenigbaar is met de aan verzoeker opgelegde voorwaarden, en aldus verzoeker verplichten tot een schending van zijn voorwaarden met de herroeping van de voorwaarden van de voorlopige invrijheidstelling en de verbeurdverklaring van de borgsom t.b.v. 2.500 EUR voor gevolg, is manifest onredelijk en geeft blijk van een onzorgvuldige totstandkoming van de bestreden beslissing.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel onder meer dat zij het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden acht omdat de bestreden beslissing volgens haar manifest onverenigbaar is met de beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 28 april 2022. De voorwaarden werden door de raadkamer opgelegd in functie van het goede verdere verloop van het gerechtelijk onderzoek en ter bescherming van de openbare orde. De bestreden beslissing verzuimt volgens de verzoekende partij rekening te houden met (het bestaan van) de beslissing van de raadkamer en de erin opgelegde voorwaarden. Meer nog, de beslissing van de verwerende partij is volgens de verzoekende partij volstrekt onverenigbaar met de beslissing van de raadkamer en de erin opgelegde voorwaarden en zij maakt de naleving van de voorwaarden door de verzoekende partij onmogelijk. De miskennis van de opgelegde voorwaarden door de verwerende partij is volgens de verzoekende partij een manifeste schending van de zorgvuldigheidsplicht. Door de beschikking van de raadkamer zomaar naast zich neer te leggen, gaat verwerende partij volgens de verzoekende partij in tegen het door de Raadkamer beoogde verdere verloop van het strafrechtelijk onderzoek en maakt zij de weloverwogen beschikking van de raadkamer en de daarin vervatte voorwaarden zinledig. In de gegeven omstandigheden behoorde de verwerende partij zich er volgens de verzoekende partij van te onthouden reeds een inreisverbod op te leggen. Niets belet(te) de verwerende partij om na het afsluiten van het gerechtelijk onderzoek desgevallend een inreisverbod op te leggen.

Op 28 april 2022 besliste de Raadkamer bij beschikking als volgt in verband met de handhaving van de voorlopige hechtenis van de verzoekende partij:

“(...) Het gerechtelijk onderzoek is niet afgesloten; (...) Inverdenkinggestelde kan echter in voorlopige vrijheid gelaten worden mits het betalen van een borgsom en mits het naleven van volgende voorwaarden:

- 1) vast adres houden te (...)*
- 2) ter beschikking blijven van het onderzoek;*
- 3) onmiddellijk gevolg geven aan alle oproepen van politie of gerechtelijke overheden; (...)”*

De Raad merkt op dat deze voorwaarden enkel gelden voor het lopende gerechtelijke onderzoek. Het is geenszins zeker dat het openbaar ministerie zal overgaan tot een strafvordering ten aanzien van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont ook niet dat er sprake is van een strafvordering. Bovendien is het recht om zelf ter terechtzitting aanwezig te zijn, niet absoluut. Uit de opgesomde voorwaarden blijkt vooreerst niet dat de raadkamer de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij als voorwaarde voorziet. Verder voorziet artikel 23, 2° van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, dat de procedure voor de raadkamer regelt, het volgende: *“de verdachte verschijnt persoonlijk of in de persoon van een advocaat. De raadkamer kan de persoonlijke verschijning bevelen al dan niet in een videoconferentie ten minste drie dagen voor de verschijning, zonder dat tegen haar beslissing een rechtsmiddel kan worden ingesteld. Deze beslissing wordt op verzoek van het openbaar ministerie aan de betrokkene betekend. Indien de verdachte of zijn advocaat niet verschijnt, wordt uitspraak gedaan in hun afwezigheid; (...)”*. Hieruit blijkt dat de persoonlijke verschijning voor de raadkamer niet vereist is, tenzij deze specifiek bevolen werd. Indien dit laatste niet het geval is, volstaat het dat een

advocaat aanwezig is. Ten slotte wijst de Raad er op dat conform artikel 22 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, zolang aan de voorlopige hechtenis geen einde wordt gemaakt en het gerechtelijk onderzoek niet is afgesloten, de raadkamer van maand tot maand of, vanaf de derde beslissing, om de twee maanden over het handhaven van de voorlopige hechtenis en over de modaliteit van uitvoering ervan beslist. De verzoekende partij toont niet aan dat de beschikking van 28 april 2022 na twee maanden nog verlengd werd en zij nog steeds aan de voorwaarden ervan onderhevig is, laat staan dat zij aantoonde dat ondertussen effectief haar persoonlijke verschijning werd opgelegd door de raadkamer.

Bovendien stelt de Raad vast dat in deze beschikking niet wordt vermeld dat de verzoekende partij het grondgebied niet mag verlaten. Hierbij kan worden verwezen naar de Omzendbrief nr. COL 13/2010 van het College van Procureurs-generaal bij de hoven van beroep van 8 juni 2010 die betreft: "Gemeenschappelijke omzendbrief van de minister van Justitie, de staatssecretaris belast met het Migratie- en Asielbeleid en het College van procureursgeneraal betreffende de gegevensstromen tussen het Openbaar Ministerie en de Dienst Vreemdelingenzaken". Uit deze omzendbrief blijkt dat het parket contact dient op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken indien het noodzakelijk is dat de vreemdeling op het grondgebied dient te verblijven. Dergelijke contactname blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier, waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat er verzet zou zijn tegen een uitvoering van de thans bestreden beslissing.

Zelfs indien de verzoekende partij nog onderhevig zou zijn aan de voormelde voorwaarden van de raadkamer en zelfs indien deze dan haar persoonlijke verschijning zou bevelen, toont de verzoekende partij niet aan dat zij geen opschorting of opheffing van het inreisverbod zou kunnen verkrijgen en zij dus drie jaar van het Belgisch grondgebied moet wegblijven. De verwerende partij kan immers het inreisverbod opschorten of opheffen omwille van humanitaire redenen.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de kracht van gewijsde van de beschikking van de raadkamer. Zij toont geheel niet aan dat de bestreden beslissing manifest onverenigbaar met de beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 28 april 2022.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de beschikkingen van de raadkamer of arresten van de kamer van inbeschuldigingstelling geen gezag van gewijsde hebben ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie naar analogie R. VERSTRAETEN, Handboek strafvordering, vierde uitgave, Maklu-uitgevers, Antwerpen, 2007, p. 729, nr. 1521). De eventuele 'invrijheidstelling' van de vreemdeling verleend door de raadkamer heeft geen gezag van gewijsde ten opzichte van de Raad (zie naar analogie R. VERSTRAETEN, Handboek strafvordering, vierde uitgave, Maklu-uitgevers, Antwerpen, 2007, p. 672, nr. 1388).

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing mist interne consistentie waar zij enerzijds het vermoeden van onschuld voor verzoeker lijkt te willen eerbiedigen (cr. "Voor zover de feiten bewezen zouden zijn (...)", doch tegelijkertijd haar motivering wel steunt op bewezen feiten.

Immers stelt verwerende partij ter motivering van de duur van het inreisverbod (eigen onderlijning):

- *"Gezien het winstgevend karakter van de feiten (...)"*
- *"Gelet op de maatschappelijke impact van de feiten (...)"*
- *"Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden (...)"*

Waar verwerende aldus (minstens impliciet) stelt dat de feiten als bewezen dienen te worden verklaard – en dit nota bene zonder kennis/ inzage van het strafdossier- dient vastgesteld dat voor zulke stelling onvoldoende grondslag voorhanden is.

Er ligt nog geen vonnis voor van de strafrechter en verwerende partij heeft zelfs geen kennis van het strafdossier.

Door de feiten niettemin reeds als bewezen te beschouwen en het inreisverbod hierop te steunen, geeft de bestreden beslissing blijk van een onzorgvuldige totstandkoming en dient de motivering als kennelijk onredelijk te worden beschouwd.

Het komt niet aan de Staatssecretaris toe om zonder enige kennis van het dossier enige voorafname te doen en te oordelen over de schuld van de vreemdeling. Ook de Staatssecretaris behoort de uitspraak van de strafrechter af te wachten alvorens standpunt in te nemen over de schuld of de onschuld van de vreemdeling.

Dat de Staatssecretaris terzake over een discretionnaire beoordelingsbevoegdheid beschikt, impliceert uiteraard niet dat hij op grond van het bestaan van een aanhoudingsmandaat – zonder aanvullende elementen en zonder kennis van het strafdossier- kan concluderen dat de “feiten” lastens de vreemdeling als bewezen kunnen worden verklaard. Een zulke motivering c.q. deductie kan redelijkerwijze niet worden aangenomen, aangezien deze manifest onverenigbaar is met het vermoeden van onschuld dat uiteraard ook ten voordele van de vreemdeling dient te spelen.”

Overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon vaststellen – wat weliswaar niet impliceert dat de verzoekende partij reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat de aanhouding van de verzoekende partij niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een beschikking van de raadkamer van 28 april 2022 waaruit blijkt dat de aanhouding wordt opgeheven mits het naleven van bepaalde voorwaarden. Ook in deze beschikking van de raadkamer wordt uiteengezet dat:

“Er blijven ernstige aanwijzingen van schuld bestaan.

(...)

In dit geval is de handhaving van de hechtenis nog steeds volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid;

Er blijven nog steeds ernstige redenen bestaan om te zeggen dat de in vrijheid gelaten in verdenkinggestelde :

- nieuwe misdaden of wanbedrijven zou plegen;*
- bewijzen zou pogen te laten verdwijnen;*
- zich met derden zou verstaan;*
- zich aan het optreden van het gerecht zou onttrekken;*

De hierna vermelde feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van in verdenkinggestelde wettigen de voorlopige hechtenis, gelet op de criteria bepaald in §1 van artikel 16 van de wet van 20 juli 1990;

Inderdaad, de gegevens eigen aan de zaak en aan de persoonlijkheid van de in verdenkinggestelde die in het hoger vernoemd bevel tot aanhouding vermeld zijn maken omstandigheden uit die thans nog bestaan en dermate de openbare veiligheid raken dat hierdoor de handhaving van de voorlopige hechtenis van in verdenkinggestelde volstrekt noodzakelijk is;

In verdenkinggestelde kan echter in voorlopige vrijheid gelaten worden mits het betalen van een borgsom en mits het naleven van volgende voorwaarden :

- 1. vast adres houden te 4420 Saint-Nicolas, (...);*
- 2. ter beschikking blijven van het onderzoek;*
- 3. onmiddellijk gevolg geven aan alle oproepen van politie of gerechtelijke overheden;”*

Dat de raadkamer een verdere voorlopige hechtenis van de verzoekende partij niet meer strikt noodzakelijk achtte voor de openbare orde – waarbij dient te worden opgemerkt dat de voorlopige hechtenis een vorm van vrijheidsberoving betreft in het kader van een onderzoek in strafzaken waarin de schuldvraag nog niet definitief is beslecht, derwijze dat deze aan zeer strikte voorwaarden is verbonden teneinde in overeenstemming te zijn met artikel 5 van het EVRM – houdt niet in dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij in verband wordt gebracht met strafbare feiten, niet zou kunnen in aanmerking nemen om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen.

De finaliteit van de beschikking van de raadkamer en van de beslissing van de verwerende partij en de toetsingscriteria door de raadkamer en de administratie zijn verschillend.

Het vermoeden van onschuld staat de verwerende partij niet in de weg om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben

geleid. Het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek vermag te oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde, noch dat zij een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin is er sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet betreft laat de verzoekende partij na uiteen te zetten waaruit de schending volgens haar bestaat. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het tweede middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht (artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie) juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing houdt ten slotte op geen enkele wijze rekening met de aanwezigheid van de familieleden van verzoeker op het Belgisch grondgebied.

Zowel de ouders als de broer van verzoeker wonen op Belgisch grondgebied en verzoeker woont in bij zijn broer.

De bestreden beslissing wijdt hieraan geen enkele overweging en houdt hier geen rekening mee bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing tracht te doen uitschijnen, werd verzoeker geenszins in de mogelijkheid gesteld zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Het versturen van een “formulier hoorrecht” (clairement pour les besoins de la cause) in een taal welke verzoeker niet begrijpt zonder bijstand van een tolk, kan uiteraard niet worden beschouwd als het (daadwerkelijk) horen van de vreemdeling.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name: . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

In deze bepaling is de hoorplicht verrat, welke ook een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens haar een voor haar nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele

omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

Zoals hoger uiteengezet werd verzoeker niet in de mogelijkheid gesteld om zijn opmerkingen kenbaar te maken voor de totstandkoming van de bestreden beslissing. Het formulier hoorrecht werd door verzoeker niet begrepen aangezien het enkel werd opgesteld in een taal welke hij niet begrijpt en werd om die reden door verzoeker logischerwijze ook niet ingevuld.

13.

In casu kon verzoeker (of zijn raadsman) gewezen hebben op

- de aanwezigheid van ouders en broer op Belgisch grondgebied;
- het bestaan van de beslissing van de raadkamer dd. 28 april en de hem hierin opgelegde voorwaarden (o.a. de verplichting om verblijf te houden bij zijn broer);
- ...

Deze omstandigheden/ overwegingen konden de totstandkoming van de bestreden beslissing (en/ of de modaliteiten ervan) hebben beïnvloed/ gewijzigd.

Een schending van het hoorrecht dient derhalve te worden aangenomen.”

De Raad kan de verzoekende partij niet volgen in haar betoog. De bestreden beslissing motiveert:

“Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangsbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 25.03.2022. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus Met betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet.”

De verzoekende partij ontkent of weerlegt niet, dat zij het ontvangsbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend heeft in de gevangenis op 25 maart 2022. Dit vindt overigens steun in et administratief dossier. De verzoekende partij liet echter na deze vragenlijst in te vullen. Aldus liet de verzoekende partij op eigen initiatief na het bestuur in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Zij toont niet aan dat haar bijstand van een tolk of vertaling van de vragenlijst hoorplicht geweigerd werd. De verzoekende partij ondertekende overigens een verklaring van afstand van beroep op 4 mei 2022 in het Albanees. De met de handgeschreven verklaring geeft aan dat zij zo snel mogelijk wil terugkeren naar haar land van herkomst en inmiddels is de verzoekende partij ook teruggekeerd naar haar land van herkomst. Men kan zich bijgevolg de vraag stellen naar het belang van de verzoekende partij bij dit middelonderdeel.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens herinnert eraan dat “de

betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De verzoekende partij toont geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan, naast de loutere (zeer beperkt in de tijd) samenwoning met haar broer, welk niet volstaat om een band van afhankelijkheid uit af te leiden. De verzoekende partij is een volwassen man, zodat kan aangenomen worden dat zij zonder haar familie kan leven in haar land van herkomst. Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt in casu niet voor.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2022 tot afgifte van een inreisverbod wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU